

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΗ ΡΙΖΑΡΕΙΟ

Την 9η Νοεμβρίου ε.έ., ανήμερα της εορτής του Αγίου Νεκταρίου, Επισκόπου Πενταπόλεως, Διευθυντού της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής και προστάτου της Εκκλησιαστικής εκπαίδευσης, η Α.Θ.Μ., ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρος Β', προεξήρχε της θείας Λειτουργίας στη Ριζάρειο Σχολή, της οποίας και ο ίδιος υπήρξε πνευματικός συνδαιτημών. Συλλειτουργήσαν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Βελεστίνου Δαμασκηνός, Σάμου Ευσέβιος, Ζιμπάμπουε Σεραφείμ, Καρθαγένης Αλέξιος, Γουινέας Γεώργιος, Χαλκίδος Χρυσόστομος, Καβάσων Εμμανουήλ, Μέμφιδος Νικόδημος και Ηλιουπόλεως Θεόδωρος. Παρέστησαν Καθηγητές της Σχολής, Άρχοντες του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πλήθος κόσμου. Κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας, ο Μακαριώτατος πραγματοποίησε την τελετή της ρασοφορίας των Ριζαρειτών μαθητών. Αντιφωνών στην προσφώνηση του Προέδρου του Ιδρύματος κ.Χρήστου Μασσαλά, ο Μακαριώτατος ανέφερε:

Η εμπειρία σαράντα χρόνων ιερωσύνης μου δείχνει πως βοηθός πολύτιμος σε αυτό το ταξίδι διακονίας του θεού και του ανθρώπου δεν υπήρξαν οι αφηρημένοι στοχασμοί που φωλιάζουν στα βιβλία, αλλά η πίστη και η προσήλωση στο ήθος ανθρώπων ζωντανών και περασμένων: στο έργο τους, στο λόγο τους, στην άσβεστη φλόγα της καρδιάς τους, στη σεμνή καρτερία της ψυχής τους.

Αυτό το ήθος μου έδωσε τη σιγουριά πως δεν είμαι μόνος, ακόμα και όταν βρέθηκα σε δρόμους ανεξερεύνητους. Μου έδωσε τη δύναμη να κρατηθώ στις ρίζες μου, ακόμα και όταν οι άνεμοι της ζωής φυσούσαν αντίθετοι. Σαν μια πυξίδα κρυμμένη, μου έδωσε προσανατολισμό, ακόμα και όταν το επόμενο βήμα φάνταζε απροσδιόριστο. Αυτό το ήθος, αυτή η φυσική ουσία που μας έδωσε ο θεός, ξεκούρασε τον κόπο, γονιμοποίησε τη σκέψη και έκανε την έρημο να ανθίσει.

Στο ήθος αυτών των ανθρώπων οφειλετικά ευγνώμων, σήμερα, σαράντα χρόνια μετά, έρχομαι προσκυνητής για να αποτίσω φόρο τιμής και μνήμης. Επιστρέφω στην αφετηρία της ιερατικής μου πορείας, στη Ριζάρειο Εκκλησιαστική Σχολή, για να τιμήσω τη μεγαλοψυχία, τη γενναιοδωρία και τον ανθρωπισμό των Μεγάλων Ευεργετών Μάνθου και Γεωργίου Ριζάρη. Τα αδέρφια από την Ήπειρο ξενιτεύτηκαν, ξεκίνησαν από μηδενική βάση, αλλά πέτυχαν να ακολουθήσουν επιτυχημένες οικονομικές και κοινωνικές διαδρομές.

Όστος δεν λησμόνησαν την πατρίδα. Στήριξαν ενεργώς την Φιλική Εταιρεία και τον αγώνα της Ελληνικής Επανάστασης. Δαπάνησαν το περισσότερο των κόπων τους για να δημιουργήσουν στο νεοσύστατο Ελληνικό Κράτος εστία καταρτίσεως στα ιερά γράμματα, εκπαιδευτήριο εκκλησιαστικό, το σημαντικότερο μετά τη θεολογική Σχολή Αθηνών. Ανέδειξαν τον ευεργετισμό σε φορέα ιδεολογικού, θεσμικού και κοινωνικού μετασχηματισμού, αναλαμβάνοντας έργο ευποιίας που έμπρακτα εκδηλώνει τη φιλαλληλία προς τον συμπατριώτη.

Επιστρέφω στη Ριζάρειο, σαράντα χρόνια μετά, για να τιμήσω τον Άγιο που, ως Διευθυντής, ενέπνευσε τους μαθητές με την ταπείνωσή του και τους οδήγησε στη χάρη του θεού, τον Άγιο Νεκτάριο. Δίδαξε με το παράδειγμα της ζωής του πως οφείλεις να αγαπάς, να υπηρετείς και να νοιάζεσαι πραγματικά για τον άνθρωπο που διοικείς. Ο ταπεινός αρχιερέας έγινε το παράδειγμα των ευλαβών ιερέων, αλλά και τόσων άλλων ανθρώπων τα χρόνια που ήρθαν.

Με αγάπη Χριστού, με πατρική στοργή, με πολλή φρόνηση, με ενδιαφέρον ανύστακτο και με προσευχή διαρκή εξύψωσε το κύρος της Ριζαρείου και την έκανε ακτινοβόλο πνευματικό ίδρυμα. Πάντα τηρώ στο φυλακτήριο της καρδιάς μου τα λόγια του: «Έγνωτε ότι οί ιερείς είσιν οί τοῦ Χριστοῦ στρατιῶται, οί τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας ἀπεργαζόμενοι ... μὴ ἀπηυδῆσητε ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς θλίψεως, ἵνα μὴ στερηθῆτε τῆς τιμῆς τῆς κληρωθείσης ὑμῖν.»

Επιστρέφω στη Ριζάρειο, σαράντα χρόνια μετά, για να τιμήσω τους δασκάλους μου που με βοήθησαν να πλάσω προσωπικότητα αυθύπαρκτη, ανεξάρτητη και ολοκληρωμένη, ικανή να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις της εν Χριστώ ζωής. Αφύπνισαν και αξιοποίησαν τις

πνευματικές μου δυνάμεις. Μόρφωσαν στάσεις και αξίες και ύψωσαν προσωπικά βάρη στηρίξης, θεμελιωμένα στην ευθύνη και στην ευσυνειδησία.

Επιστρέφω τέλος στη Ριζάρειο, σαράντα χρόνια μετά, για να τιμήσω τους συμμαθητές μου• τους αδελφούς μου στη γνωριμία με την αειθαλή παράδοση της Ορθοδοξίας• τους συνοδοιπόρους μου στη βιωματική εγκόλπωση των αληθών χαρίτων της πίστεως• τους συμμαχητές μου στον αγώνα για την εν Πνεύματι Αγίω οντολογική μας πλήρωση.

Όταν αποφοίτησα από τη Ριζάρειο, πήρα μαζί μου δύο νοερές αποσκευές. Η πρώτη ήταν η ευχή που διατυπώνει ο Απόστολος των Εθνών στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα: «Εμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Γαλ. 6,14). Η δεύτερη ήταν η παρότρυνση του Κυρίου μας, όπως αυτή αποθησαυρίστηκε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή: «μὴ φοβοῦ• μόνον πίστευε» (Λουκ. 8,50).

Σήμερα, σαράντα χρόνια μετά, το μόνο αντίδωρο ευγνωμοσύνης που έχω να προσφέρω είναι σαράντα χρόνια διακονίας του θεού και του ανθρώπου και από αυτά τριάντα χρόνια προσφοράς στον αφρικανό αδελφό. Χρόνια που αντανακλούν αυτό που διδάχθηκα στη Ριζάρειο: την αλήθεια ότι ο τόπος συναντήσεώς μας με τον Χριστό δεν είναι άλλος από το πρόσωπο του αδελφού, του αδικημένου και του ξένου, που μας χρειάζεται.

Κινητήριος μοχλός κάθε προσπάθειάς μου η ανθρωπιά. Η ανθρωπιά που δεν γνωρίζει στενόψυχους υπολογισμούς, αψηφά τα πάντα, είναι εφευρετική, πολυμήχανη, ριψοκίνδυνη, αποφασιστική. Η ανθρωπιά που ενέχει την ανιδιοτέλεια, τη θυσία, τη διαρκή ταύτιση με τον άλλο, ως κατ' εικόνα θεού ύπαρξη. Η ανθρωπιά που βαδίζει υπομονετικά τον ανηφορικό δρόμο της δυναμικής μεταχάλκευσης του κατ' εικόνα σε καθ' ομοίωσιν θεού.

Αυτή την διακονία ανθρωπιάς έχω μόνο να καταθέσω ενώπιόν σας και μια μόνο ταπεινή ελπίδα εκ θεού αναγνωρίσεως να εκφράσω: «Ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ οὐκ ἤρνήσω τὸ ὄνομά μου» (Αποκ. 3,8). Αμήν!